

בברכת שנה טובה

הג'יפ האבוד

רק שלמעשה קלקלתי את הטיוול בשביל יואב. יואב הוא קיבוצניק ועוד יותר גרוע, הוא קיבוצניק השומר הצעיר מפ"ם קיבוץ ארצי מאיר יערי לנין בורוכוב-חרושצ'ו ביחי האחד במאי סוג א'. בכל זאת הוא בחור טוב. יודע להסתדר, יודע לדבר כשצריך. ועוד יותר חשוב, לשתוק כשצריך. יודע להתמצא בכל מצב, יודע לבשל, אפילו יודע לנהוג. אבל אני הנהג. הוא באמת יהיה מסכן. הוא היה הבוס שלי בניר-דגן באחד במאי, אמר לי איפה לחפור, ואירגן את עבודת הביצורים כמו סמל במחלקת כורדים. ההבדל היחידי שבאותו הזמן עבד כמו חמור עם פלטל בתוך הפרסות. התיידדנו קצת ושוחרנו על כל מיני דברים ובסוף אינני זוכר אם אני הזמנתי אותו או אם הזמין את עצמו. אבל עובדה שהוא יוצא לטיול ועכשיו הוא פרימוס.

ה דהרו בענני אבק בחום ספטמבר אחרי הצהריים והיו במצב רוח מרומוס ביותר ופצחו כשיר. כי יודע לשיר — לא סתם לעצום עיניים ולדחוס קול מרוכז כבול המרק, בלי טעם וריח. אלא לשיר. כך נפגשם. הייתה הפסקת צהריים בניר-דגן וישבתי בצל הייתי עיפה עד לשד העצמות כי התנדבתי לחפור הפירות לצאת משגרת השעמום היומיומי במשרד וכל יתר הכתבניות התפלאו מאד. אחד במאי בשביל הבחורים. ופתאום שמעתי קול והנה שר איזה שיר כושי בבריטון רחב ואינני יודע איך, אבל תיכף שרתי ליוחי יותר גבוה, ואז בא הבוס הגדול והקשיב וקשר קשרים הרמוניים: פעם טורר גבוה, פעם באס. עלה וירד וזה היה טוב והמסכנו בכל שיר שחשבנו עליו, וכל המתגיסים התאספו והקשיבו בדומיה ובסוף היו כמה אידישים שמתו כף, כאילו שהצגנו בשבילם. הכל היה חפסי לגמרי.

ונסעו ושרו. רמי אחז בהגה ונסע ונסע וטס ופצה פה ובקול גדול ושחה שר את המנגינה וכעבור רגע עמירה נכנסה בסופראן ואז הקול הרוקם של יואב, תמיד במקום הנכון להוסיף את ההרמוניה הדרושה בזמן מתאים או להכניס קו מלודי נעים ומשלים. והג'יפ נסע. הוא היה שייך לאחד הידידים של רמי וחלקי החלופה העיקריים היו חתיכות חבל. הכל היה קשור בחבלים כי כבר לא היה לאן להבריג בורג; רק המנוע היה טוב. רמי דאג לזה.

"ערבשו! ערבשו! רמי טען את הסטן, ערבשו!" נבהלה עמירה פתאום. פדאין ארורים מסתתרים אחרי סלעים להמטיר עלינו צרורות אש ולהפוך אותנו למסגנות. הוא מסתגן, אתה מסונן, אני מסגנת. דקדוק חדש.

וכמוכן, השירה נסתיימה. ואז כולם ראו את הערבי אכול-הרעב רועה עדר עזים בוודי ריק, והעזים הריקים מכרסמים כמה שיחים עלובים ויבשים ולולא המתיחות שעמירה יצרה היו צוחקים. אבל זה לא מצחיק, כשאתה נוסע בכל המרק והתיבה היסטורית מיללת שטויות מבהולות על ידי האון הימנית. נעצרו וכדי להרגיז את הרועה העלוב החליטו לאכול מתחת לאף שלו.

חתיכה היסטורית מיללת, מה? כך היא, או זוהר שאיפות הגבר? או שמה חמסין היום. אייה אורך רוחך הנאצל, יא עלוב? זה יהיה שמח אם תצאו בריב בסופו של טיול נהדר זה. אבל לא אמרתי אף מילה אחת. גם יואב לא אמר אף מילה אבל אני יושב ליד הנהג, סיגריה בפה כשיואב ממלא את הפרימוס לבשל תה. הבאנו מספיק מים לארבעה ימים אני מקווה. יואב הביא שני כדים וזה יכול להספיק לגדוד שלם או כמעט.

עמירה יושבת מבווישת קמעה. כך לא מתנהגת בחורה חלוצית, הופכת כל ערבי עלוב למפלצת מקרינה רובה מכידן ביד אחת, מקלע ביד השנייה, סכין בין השניים ושורת פצצות אטום תלויה מהחגורה, ועל הכובע סמל הדולר... זהו, את כבר בסדר. אבל למה יושב הגולם הזה כמו פסל, הגה ביד. אולי הגיבור הזה נבהל יותר ממני... "רמי, בוא נעזור ליואב."

"מה? כמוכן."

והלכו לסתוח קופסאות ולפרוס לחם. לחם ביום הראשון. אחר כך בסיקויטים עד שיצאו מהאף. אם יתקלו באיוו יחידה צבאית, אולי יצליחו לסחוט מעט לחם, אבל אחרת... מה אתה מתמרמר, רצית טיול או לא? רק קצת מעוצבן, מה?

וציאו ג'ריקנים מהג'יפ וישבו על הארץ ואכלו ושבעו ומצב הרוח עלה שמימה והחלו מדברים ומפספסים ומשוחחים על איפה הם ואיפה ליגו ואיך ליגו ושחם עכשו ושיחיה קר בלילה. והערבי הסתכל והסתכל. יואב הציע להזמין אותו להשתתף בארוחה, לא במיוחד משום שאהב את הערבי אלא משום שראה זאת מחובתו התנועתית למלות אחוה לבדואי. עמירה התנגדה במרק מודגש ויואב לא לחץ יותר, המצפון העיקר במצבת, אבל הוא התגבר על ידו כך שנמנע מלהסתכל אל הערבי. רמי הוציא את המסה, מעין תעודה שהוציא מארכיון כלשהו והתחיל בגאווה לזהות כל עצם שנראה לעיין. מסה זו הודפסה בימי המנדט, ואחרי כן הוסיף בחביבה ובעברית כל גילוי, כביש, או קרב, עד שמסה זו נתפכה לאישית כמו אלבום תמונות.

יואב הביא מהג'יפ שמיסה ושכב בצל הרכב, בהשאירו את זוג היונים דוגרים על המסה שלהם.

יואב איש קיבוץ רבן, לאורכו ונהגה מהחופש. זו בשבילו היתה הגשמת החופש. שלא לראות את פועלי הביצורים, שלא לפייס את מריבותיהם, כאשר דאגתו העיקרית לפריון העבודה ולא דוקא לשיפוט הצדק. יואב, הגדר קרועה! יואב, חסרה מגורה לתאורת הגדר! יואב, בתעלה ג' יש מפולת! יואב, נשברו שני אתים ומקשו והפועלים אין להם במה לעבוד! יואב, מה השעה? כל בוקר לקבל שבעים מהמשאיות, כל ערב להתזרזז אותם. יש לו יצר לפעמים לספור אותם, שמא לא הלך אחד מהם לאיבוד. תכניס את כולם פנימה, סגור עליהם את הדלת, תן להם נשיקת לילה טוב. וגמרת? לא! תכניס למחר, איטוף כלים, תחזיר כד או שניים למטבח כי פועל יודע לקחת מים קרים אבל להתזרזז את הכד... ויואב, תחנך אותם. יואב, שלא ישאירו עיתונים משומשים בגינות ושכן ישתמשו בבתי כבוד ועוד עד שיוצא לך מתחת לבית השחי.

הבט לגבעה הזאת. תיכף תקפוז מאחריה הנהילה סמוקה מדב ריצה. יואב, אחר הפועלים שלך סחב עוגה שהשארתי על המרפסת, יואב, אחד הפועלים שלך אכל את הדובון עוויי, יואב, אחד הפועלים שלך נפל לתוך בית השימוש ואני לא יכולה להוציא אותו! עוד רעיונות גאוניים? עכשו יגאל הטרקטוריסט יזיע ארבעה ימים תמימים. לפחות לגגנת אין יותר מעשרים פושעים צעירים להשתלט עליהם, אבל לי יש שבעים!

אפשר לשכב בשמש ולא לחשוב על שום דבר בעל חשיבות. זהו החופש האמיתי — להשתחרר מדאגות אבל לא ליותר מדי זמן; מחר משהו בלתי מוגדר יגבר. מתרתיים — האם חוסרים את תעלה ט' לעומק הדרוש, בהתחשב עם שטחיות הקרקע? בעוד שלושה ימים — מה עושה יגאל? הודע הוא לתקן את הפירה, כי אין מישהו אחר שיצעה זאת. ובעוד ארבע ימים הגוף יהיה בגימס והראש בניר-דגן. והשמחה תעלה בלב על כל קילומטר שמתקרבים הביתה.

מענין, וזכרתי שאני פרימוס. אני מניח שזאת לא היתה התכנית המקורית. קצת לא נוח, אבל אין זה מהוה הפרעה רצינית, אם יודע להתנהג בצורה אנושית כי אין דבר גועלי יותר מזוג מאוהבים מתרפסים אחד על השנייה כל שעות היממה. מה שיעשו בלילה לא איכפת לי בכלל. אני ישן כמו הר געש על הירח כשאני לא עושה את אותו הדבר.

יואב, בוקר טוב. אצבע מסוגלת החזירה אותו בדייקנות לסביבת הגימס ומגדל עמירה העומד על רגל אחת מעל ראשו ומחטט בסקרנות בין הצלעות כרגל השנייה.

קום, נוסעים כבר.

הערבי עמד ולעס משהו משקית.

נסעו.

לשנה טובה!